

små og mellemstore virksomheder, der stod over for at skifte ejer. Jeg synes, vi skal gøre noget ved det og lade det ske på en ordentlig måde, så der ikke er nogen, som kommer i hælene på os med beskyldninger om, at vi ikke har gjort vores arbejde godt nok.

Jeg vil endnu en gang understrege, at i CD lægger vi med det beslutningsforslag ikke op til nogen bestemt ændring hverken af afskrivningsloven, kildeskatteloven eller anden lov. Vi beder simpelt hen om, at vi får nogle kyndige mennesker til at se på forholdene, som kan komme med forslag til, hvordan de små og mellemstore virksomheder kan overleve. Alternativet til et generationsskifte er jo, som også andre har sagt, at ejeren drejer nøglen om og lukker og derefter sælger maskiner og bygninger stump for stump. Det kan godt være, at det er en god forretning for ejeren, men det er ikke en god forretning for samfundet, for der forsvinder masser af arbejdspladser, og produktive mindre virksomheder lukker, og det er ikke den udvikling, vi ønsker.

Mest af alt er jeg forundret over, at måske skatteministeren kom med en afvisning af forslaget.

Jeg havde også troet, at SF, når man kender i hvert tilfælde visse folk i SF's folketingsgruppe, som på andre områder kæmper meget for de små og selvstændige erhvervsvirksomheder, havde været mere positivt over for at foreslå, at vi får sat de her undersøgelser i gang.

Igen vil jeg takke for modtagelsen og håber, vi under udvalgsbehandlingen kan få en åben drøftelse af de muligheder, der ligger i de forslag.

Jeg vil til hr. Buksti sige, at under temadebatten i Erhvervsudvalget følte jeg, at hr. Buksti havde det knap så svært med den berøringsangst, som han udviste under den her debat. Men om forslaget skal gøres bredere, er også noget, vi kan kigge på under udvalgsbehandlingen.

Så skal jeg takke for V's og K's positive meldinger.

Jeg skal sige til fru Anni Svanholt fra SF, at jeg håber, vi måske kan få løftet sløret for, hvad det er, SF går og pusler med i forhold til de forslag, som deres ordfører nævnte under temadebatten.

Jeg skal takke hr. Kim Behnke for den positive modtagelse.

Og til hr. Frank Aaen må jeg jo sige, at CD og Enhedslisten jo ikke har den samme opfattelse af, hvad det er, der rører sig i samfundet.

Til hr. Poul Nødgaard, som sagde, at CD's tidligere erhvervsminister skulle have gjort noget mere på det her punkt, da hun var erhvervsminister, vil jeg sige: Det er jo ikke kun erhvervsministeren, der skal gøre det her. Det ligger jo hos skatteministeren, og derfor mener jeg, at CD gjorde, hvad de kunne.

Men jeg må igen i dag konstatere, at det jo er med skiftende flertal, man skal få nogle ting igennem, og det ser ikke ud til p.t., at der er flertal for CD's beslutningsforslag, men vi kan håbe, at vi om fjorten dage eller en måned står med et beslutningsforslag, som alle stort set kan være enige om, og det glæder vi os til i CD.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 30: Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 21/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Regeringen kan som bekendt fra de tidligere behandlinger af dette lovforslag ikke støtte det i dets nuværende udformning.

Jeg skal ikke repetere debatterne, for de kan jo læses i Folketingstidende. Men vi er indstillet på en fornuftig dialog og er indstillet på at finde et bredt flertal i Folketinget af de partier, der

traditionelt har deltaget i regeringsdannelser, for en modernisering af de her regler, men ikke for en pakke, som betyder, at vi giver os til at forringe de samlede vilkår, der knytter sig til ministerhvervet. Det mener vi sådan set ikke der er nogen anledning til, hvis man sammenligner den samlede sum af aflønning, man giver til ministre, med andre topledere i det her samfund eller for den sags skyld i den offentlige administration.

Men jeg er stadig væk interesseret i, om det skulle være muligt ikke mindst i et samarbejde mellem regeringspartierne, Venstre og De Konservative at finde frem til en fornuftig modernisering af de regler, der her omhandles.

Det fremsatte forslag kan vi ikke støtte.

Pia Gjellerup (S):

Jeg er i samme situation, nemlig at kunne henvise til de tidligere behandlinger, der har været af lovforslaget, og jeg sagde tidligere behandlinger. Jeg kan henvise til, hvad jeg som Socialdemokratiets ordfører de tidligere gange har sagt, og jeg vil føje til, at vi håber faktisk, at vi også i fortsættelse af, hvad finansministeren har udtrykt, vil være i stand til inden for kortere tid at finde nogle mere moderne måder at tilrettelægge den økonomiske behandling af ministre på, både mens de er ministre, og når de går af, og når de for længst er gået af, og at det bliver på den måde, som også vi har lagt vægt på, at det ikke bliver dårligere at være politiker i Danmark, end det er.

Det er der nogle der synes det skal være. Politik herinde kan gå hen og blive det, som vi selv bidrager med ved at det fremstille ringere. Det er der ingen grund til. Vi kan faktisk godt fremstille det som noget, der er ordentligt, og derfor vil vi i Socialdemokratiet ikke bidrage til at gøre det ringere ved at gennemføre sådan et forslag, som ligger her.

Men vi vil som sagt gerne være med til at modernisere nogle regler, men det er ikke det, der ligger i forslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det kan jo være svært at tilføje noget nyt. Som det allerede er sagt, er det her jo en genfremstilling af en genfremstilling, og heller ikke i Venstre har vi ændret mening siden sidst.

Vi er imod dette lovforslag, men som både finansministeren og Socialdemokratiets ordfører har antydnet, så kunne det da være ønskeligt, om et bredt flertal i Folketinget af regeringsbæ-

rende partier kunne finde de vises sten, men det skal i hvert fald ikke være efter det princip, som forslagsstillerne kommer med, om, at man skal se pensionen isoleret. Tværtimod skal pension, vederlag og ventepenge ses i en større sammenhæng og livslønnen sammenlignes med andre.

Forslaget fremstår også, som om man mener, at når man er tjenestemand og minister, kan man lægge al pension oven i hinanden. Jeg kan huske en tidligere boligminister, der også var professor, som fortalte mig, at der altså var et maksimum for den pension. Det kan finansministeren formentlig bekræfte.

Men alt i alt siger jeg som den socialdemokratiske ordfører, at vi ikke vil føre hetz mod politikerne. Det skal ikke være sådan, at lønnen afskærer de bedste fra at blive ministre, og det skal heller ikke være sådan, at vi her i Folketinget nedvurderer vores eget arbejde.

Brian Mikkelsen (KF):

Da vores ordfører, hr. Henning Grove, ikke kan være til stede, skal jeg på vegne af Det Konservative Folkeparti fremsige følgende:

Lovforslaget er jo en genfremstilling fra Fremskridtspartiet om vederlag og pensioner for ministre.

Vi har behandlet det gentagne gange her i Folketingssalen, og vores holdning er præcis den samme som sidste gang: Vi vil gerne være med til at se på de ordninger, der er, men det skal ikke være så snævert, at det bare er pensionerne. Vi vil se på hele aflønningen af ministre, og det er vi selvfølgelig til enhver tid klar til, men betingelsen er, at det sker i en større sammenhæng, og vi deltager ikke i en generel hetz imod ministerpensioner.

Jes Lunde (SF):

Vi er sådan set enige i, at hvis man sammenligner ministre og folketingsmedlemmers lønninger med de lønninger, der generelt opnås i tilsvarende stillinger andre steder i samfundet, og samtidig tager den arbejdstid, der er involveret, i betragtning, er det økonomisk set ikke specielt attraktivt at opholde sig her.

På den anden side er vi faktisk enige med Fremskridtspartiet i dele af det her forslag. Vi er enige i, at det er forkert at give folk pension, før fylder 60. Vi er også enige i, at man ikke har brug for ministerpension, hvis man samtidig er medlem af Folketinget.

Men vi forstår ikke helt forslaget om at afskaffe tillægget til ministerlønnen for de ministre, der ikke er medlemmer af Folketinget. Det er jo nemlig i realiteten det samme som et system, hvor man reducerer ministerlønnen for de ministre, der samtidig får folketingsvederlag, og det er vel egentlig rationabelt nok, at man ikke giver fuld dobbeltløn i de tilfælde.

Der er altså dele af ræsonnementerne her, som vi godt kan have en vis forståelse for.

Jeg har hørt den argumentation, at når forhenværende ministre skal have pension med det samme, er det for at undgå, at de får et dramatisk indkomstfald, fordi de i deres minister-tilværelse er nødt til at opgive alle de bierhverv, f.eks. bestyrelsesposter osv., de kan have haft, altså at de for ikke at falde helt ned på dagpenge eller bistandshjælp er nødt til at få pension med det samme og ikke først, når de bliver 60. Men den argumentation gælder jo ikke, hvis de stadig væk er folketingsmedlemmer, for så får de jo trods alt en hyre, som de godt kan leve af. Så i den situation må vi da kunne blive enige om at afskaffe ministerpensionen.

Lad det være det første skridt. Men vores generelle indstilling er, at det er forkert at udbetale pension til folk, før de er blevet 60.

Jørgen Estrup (RV):

Som andre også har bemærket, er dette jo ikke en ny sag, og derfor kan jeg føje mig til koret af ordførere, der har henvist til, hvad der tidligere er sagt, herunder at der jo på nogle punkter er en vis forståelse for det, der står i beslutningsforslaget.

Det gælder spørgsmålet om, hvem der egentlig med rette bør påtage sig finansieringen af tillægget til ministre, der enten ikke er folketingsmedlemmer eller er på orlov. Det problem bør kunne løses.

Og det gælder selvfølgelig spørgsmålet om, at en ministerpension bør være aldersbetinget, og det vil sige, at den først kommer til udbetaling fra det fyldte 60. år. Det har vi principielt en positiv holdning til fra radikal side.

Men det er også oplagt, at det her skal ses i en større sammenhæng, og at det selvfølgelig ikke skal føre til en generel forringelse af stillingen for ministre, men derimod til noget, der er parallelt med, både hvad der i øvrigt gælder for Folketinget, og hvad der gælder på arbejdsmarkedet – ihukommende, at ministre har den meget særegne stilling, at når de bliver udnævnt til ministre, må de opgive alt andet

arbejde, og at de dermed har en vanskeligere tilbageslutning til en arbejdsmarkedsfunktion. Det må tages med i betragtning.

Jeg har jo mærket mig, at Fremskridtspartiet meget direkte skriver, at forslaget er en genfremsættelse, men jeg har også mærket mig, at man ikke engang har taget det så alvorligt, at man har gjort sig den umage at få optrykt de bilag til forslaget, der er henvist til, og det betyder så, at vi andre også kan tage det lidt rolige med hensyn til, hvordan vi behandler det her i anden omgang. Men vi kan altså ikke tilslutte os forslaget i den form, det har.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det er bare et supplement i form af en præcisering af det, hr. Jørgen Estrup sagde om, at ministre er i den situation, at de, i de øjeblik de bliver ministre, må sige nej til erhvervsaktiviteter af enhver art. For dér vil jeg godt understrege, at det ikke er noget, de bliver nødt til, fordi de ikke har tid til det, eller sådan noget – det tror jeg under ingen omstændigheder de har – men at det simpelt hen ligger i reglerne, at vi ikke ønsker, at ministre skal kunne blive blandet ind i kontroverser uden for Folketinget. Dem er der jo sådan set også rigeligt af herinde.

Men det er altså et pålæg om, at ministrene ikke må, og det er værd at have med som en præcisering.

Og når hr. Jørgen Estrup nu inspirerede mig til at drage det frem, som er relevant, synes jeg faktisk også, det er vigtigt for offentlighedens skyld at understrege, at vi altså gør meget for at afhjælpe det forhold, at forhenværende ministres erhvervs muligheder er forringet.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten støtter varmt den anden del af det her forslag, nemlig det, der går ud på, at man ikke skal kunne modtage pension, før man har alderen til det, for der er ingen saglige argumenter for, at man ud over de ventepenge, man får, så yderligere straks skal modtage pension, og selvfølgelig slet ikke, hvis man samtidig er folketingsmedlem eller har en anden højt lønnet stilling. Det er der ingen begrundelse for, og der er ingen i befolkningen, der forstår det.

Men hvad angår den første del, kan jeg umiddelbart sige, at det kan vi ikke støtte, for det vil have den konsekvens, at nogle ministre får en meget højere løn end andre, og vi går sådan set ind for mere ligeløn i samfundet og

vil derfor ikke være med til at indføre, at nogle ministre får én slags løn og andre en helt anden slags.

Vi vil dog gerne medgive, at det ville være smukkere, hvis det var sådan, at alle ministre fik samme løn, nemlig en ministerløn, og at ingen ministre, uanset om de er medlemmer af Folketinget eller ikke, skulle kunne modtage et folketingsgrundvederlag. Men det betyder selvfølgelig en ændring af valgloven, for ifølge den er vi forpligtede til at modtage grundvederlaget, men den ændring bidrager vi gerne til, for det er lidt rodet, som det er nu, og det blev meget klart illustreret, da vi stemte om De Radikales forslag om orlov fra Folketinget til ministre, der er folketingsmedlemmer.

Det vil vi altså godt være med til at rydde op i, hvis det kan lade sig gøre, men vi kan ikke støtte det forslag fra Fremskridtspartiet, der ligger her.

Arne Melchior (CD):

Jeg møder med en kold afvaskning fra CD, for selv om jeg godt kan forstå, at visse forslag bliver genfremsat igen og igen, må jeg have lov at sige, at forslag af denne art, om hvilke man ved, at der ikke er ændret en tøddel i indstillingen hos nogen af de øvrige partier, finder jeg er det absolutte papirnusseri – ihukommende visse salige ord – altså fuldstændigt spild af alles tid.

Det eneste positive, jeg vil sige, er, at jeg hørte både fra Socialdemokratiet og fra Venstre og De Konservative og muligvis også fra andre, at man er meget villig til at se på problemet og foretage en modernisering, og det har man også sagt før.

Jamen så kom dog med den! Der findes jo medarbejdere og eksperter og tænketanke nok. Så sæt dog nogle af dem i gang, hvis man synes, det er behøveligt eller rimeligt, så vi ikke skal risikere at stå her igen om et år og sige nøjagtigt det samme: Det vil vi da gerne se på, men vi vil altså ikke løfte en lillefinger for det. Så gør noget ved det, hvis det er alvorligt ment!

Bortset fra det er forslaget jo en klar illustration af det gamle mundheld om, at rønnebærrene er sure for den ræv, der ikke kan nå dem.

Kim Behnke (FP):

Når Fremskridtspartiet har valgt at genfremsætte forslaget, er det altså ikke for at trætte Folketinget unødigt eller belaste hr. Arne Melchior med et ekstra ordførerskab i Folketingssalen, men netop fordi det jo ofte er sådan, at

når denne sag kommer til debat ude omkring, har partierne en ganske anden holdning til disse punkter.

Der bliver skrevet artikler og læserbreve, og der bliver holdt fine foredrag ude i forsamlingshusene, og når man så bliver konfronteret med vælgerens undren over de meget specielle vilkår for aflønning af ministre, der gælder her i Folketinget, ja, så har man uanset partifarve travlt med at trække i land og fortælle, at det bør man sandelig gøre noget ved.

Og formålet med denne behandling af forslaget er at afsløre, at det ikke er andet end tom valgsnak, at det kun er noget, man siger i forsamlingshusene. For lige så snart man er her i Folketingssalen, handler det om, at man her i Folketinget jo også skal sørge for ikke at udstille sig selv som nogle, der ikke laver noget, ved, at man skal have en elendig løn, og hvad der ellers bliver sagt.

Derfor hænger tingene altså ikke sammen.

Og hr. Melchior konkluderede jo selv, at forhandlingen ikke har været spildt, al den stund der – med finansministeren som indledning – blev sagt, at der er vilje til at se på tingene. Oven i købet har et stort flertal sagt, at der er vilje til at se på tingene.

Så kan det godt være, at det ikke er Fremskridtspartiets forslag, der bliver konklusionen på det, men der er i det mindste vilje til at se på tingene, og så kan jeg kun gøre hr. Arne Melchior ord til mine, nemlig: Så kom dog i gang!

Men så længe man bliver ved med kun at sige det ved festlige lejligheder, er vi altså nødt til at prikke til den dårlige samvittighed ved at sætte tingene på Folketingets dagsorden, og det er en rolle, som vi gerne påtager os i Fremskridtspartiet. For lige så vel som H.C. Andersens eventyr om kejserens nye klæder kun er noget værd, fordi der i slutningen er en lille dreng, der siger, at kejseren ikke har noget tøj på, er Folketingets arbejde også kun noget værd, så længe Fremskridtspartiet her i Folketingssalen kan prikke til de andre partiers dårlige samvittighed.

Men så over til de bemærkninger, der ellers har været:

Det glæder mig, at fru Pia Gjellerup har den opfattelse, at der er brug for en mere moderne måde at aflønne ministre på, for det er lige præcis det, der er udgangspunktet. For det forhold sig jo på den meget usædvanlige måde, at hvis man er minister og samtidig folketingsmedlem, så oppebærer man gage for begge

dele, og det er fair nok, for man udfører jo både et arbejde som minister og et arbejde som folketingsmedlem, men hvis man overdrager sit folketingsmandat til suppleanten, så får man alligevel folketingsvederlag, selv om man reelt ikke længere udfører et stykke folketingsarbejde, idet man jo har overdraget det til en anden.

Det er den nyeste ændring, der er sket inden for de senere år, og det er en ændring, som vi under ingen omstændigheder kan forstå det fornuftige ræsonnement i.

Enhedslistens hr. Frank Aaen var inde på, at hvis dette forslag blev vedtaget, ville man komme i den situation, at nogle ministre fik højere løn end andre. Men det anliggende afgøres ét eneste sted, nemlig i en samtale mellem finansministeren og statsministeren, for det er statsministeren, der ansætter og afskediger ministre, og det er finansministeren, der aflønner dem, og derfor kan det klares ved deres to skriveborde. Der kan man finde ud af, hvem der skal have hvad i ministergage.

I øvrigt kan jeg oplyse hr. Frank Aaen om, at ministre faktisk ikke alle får det samme vederlag, at der er forskel.

Endelig er det jo også meget nemmere end at ændre valgloven, sådan som hr. Frank Aaen gerne vil, hvilket Fremskridtspartiet i øvrigt vil støtte. Men det er en meget tung proces at åbne hele valgloven bare for at ændre den lille bestemmelse, og det kan altså klares rent administrativt ved finansministerens og statsministerens skriveborde.

Venstre var inde på, at der er tale om en hetz mod ministre.

Nej, det er der ikke, og hvis der endelig var, ligger det jo i ministergerningen, at man skal stille sig til rådighed for Folketingets medlemmer og tage imod de argumenter, der måtte være. Men vi nedvurderer bestemt ikke nogens arbejde, men vi synes, det er urimeligt, at der findes den ganske særlige regel, at man kan få løn uden at lave et stykke arbejde for den løn, man får, og at man kan få udbetalt en pension, uden at man har nået pensionsalderen.

Det glæder mig til gengæld, at Det Konservative Folkeparti gerne vil se på ordningen, og det glæder mig selvfølgelig endnu mere, at hr. Jes Lunde fra SF er enig i flere af delene i det og gerne vil være med til at se på, om der kan gennemføres nogle ændringer.

Ovrraskelsen var selvfølgelig til stede, da jeg også hørte hr. Jørgen Estrup fra Det Radikale Venstre påpege, at lige præcis reglen om, at

man kan få udbetalt pension, før man fylder 60 år, bør der kigges på.

Men hr. Estrup var også inde på, at det her forslag vil betyde forringelser, og dér må jeg igen sige: Nej, ikke hvis forslaget vedtages, for justeringen er nævnt i forslaget bemærkninger, som hr. Estrup ellers har nærlæst meget grundigt. Der står decideret i forslaget bemærkninger, at vi forventer, at finansministeren efterfølgende som et internt regeringsanliggende afgør, hvilke ministre der skal have hvilken gage, så det ikke er et folketingsanliggende at sørge for at supplere ministrenes vederlag, indtil de får en passende gage. Det må være noget, man afgør internt i regeringen.

Jeg kan jo ikke takke for, at et flertal støtter forslaget, men det havde jeg heller ikke forventet. Men vi har endnu en gang lagt en sten ind i skoen, så den kan ligge dér og gnave lidt, og så er det finansministerens lod at afgøre, hvornår stenen skal pilles ud af skoen eller skoen skiftes ud, og indtil da vil vi med jævne mellemrum lægge en lille sten ind i skoen igen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg mener, at jeg nok kommer rundt til lige så mange politiske møder, som hr. Behnke gør, og når politikerlønninger kommer på tale og folk får tallene, som de jo har alle mulige fantasifulde opfattelser af, har jeg aldrig nogen sinde hørt kritik af det. Tværtimod finder de fleste i forbavelse, at vi ikke får nok.

Det er en mærkelig ting, at finansministeren, som styrer et budget på 400 mia. kr., tjener et eller andet sted mellem en tredjedel og en tiendedel af, hvad et antal bankdirektører i dette land tjener. Mon ikke hr. finansministeren har lige så stort et ansvar? Sådan har vi nu indrettet det, og sådan vil vi have det, og derfor er jeg enig med de ordførere, der sagde, at disse ting skal ses i sammenhæng.

Og så må jeg nok sige, at det var dog en uartig insinuation at sige, at man holder skåltaler på vælgermøder og dér siger noget andet, end man siger herinde. Det er muligt, at hr. Behnke har erfaringer med sådan noget lignende, men de øvrige af vore kolleger, som har haft ordet her, inklusive mig selv, har altså ikke den praksis. Vi skammer os ikke over at sige, hverken hvad gagen er, eller hvad pensionen er.

Man ser nok splinten i sin næstes øje, men bjælken i sit eget bliver man ikke var, når der nu skal citeres af H.C. Andersen. Ja, det var

udmærket, at knægten så noget og turde sige noget, som andre ikke turde sige, men var han da i stand til at sy en dragt til kejseren? Nej, det var han ikke, og hr. Behnke og hans parti er heller ikke i stand til at sy et lovforslag sammen, som kan bruges til noget som helst.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Men modsat hr. Melchior er vi da i det mindste i stand til at stille med et forslag, hvorimod hr. Melchior blot efterlyser forslag fra andre: regeringen, Socialdemokratiet, Venstre og De Konservative.

Hr. Melchior sagde i sit første indlæg, at CD ikke ville løfte en lillefinger for denne sag. Det vil Fremskridtspartiet så til gengæld, for vi mener faktisk, at der er et problem. Problemet er ikke, at befolkningen ikke har kendskab til, hvad gagen er; det kan man læse på Internettet og i alle de publikationer, der findes. Det er ingen hemmelighed, og vi forsøger heller ikke på nogen måde at gøre det til en hemmelighed.

Dér, hvor problemet opstår, kan jeg sige til hr. Melchior, er på en del af de vælgermøder, som jeg deltager i, og hvor der er repræsentanter for andre partier. Når der så er én i forsamlingen, der spørger, hvordan det kan være, at ministre får pension, inden de fylder 60 år, har de fleste fra andre partier travlt med at fortælle, at det vil de også gerne se på, for de kan godt se, at det ikke er særlig rimeligt. Men lige så snart de pågældende befinder sig herinde i Folketingssalen og skal stemme om det, har de glemt det løfte, de gav til vælgerne om at ville gøre noget ved det.

Derfor synes jeg, at det, man siger på vælgermøderne og i forsamlingshusene, kun repræsenterer skåltaler, for det er kun, når man står ansigt til ansigt med vælgerne, der ikke kan forstå, at reglerne er sådan, at man har vilje til at gøre noget ved det. Herinde i Folketinget, hvor der ligger et konkret forslag, vil man ikke være med til at gøre noget ved det.

Det kan godt være, at hr. Melchior ikke har været ude på vælgermøder, hvor det spørgsmål er blevet rejst. Det har jeg til gengæld.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan sige til hr. Behnke, at det har jeg også været, og det har jeg redegjort for i min korte bemærkning for et øjeblik siden. Men hr. Behnke står her og beskylder medlemmer af dette

hus for at vaske hænder og sige noget andet, end de siger herinde. Hvad er det for en anonym beskyldning ud over hele salen? Så kom med navnet! Lad os høre, hvem det er, der har gjort det. Meget tyder på, at det er en praksis, som hr. Behnke selv benytter, og tyv tror, hver mand stjæler, for nu at blive ved ordsprogene.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 26: Forslag til lov om ændring af færdselsloven. (Lovliggørelse af anhængere til motorcykler).
Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 21/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Trafikministeren (Bjørn Westh):

Ifølge lovforslaget skal det tillades, at der til motorcykel må tilkobles et påhængskøretøj til varetransport. I bemærkningerne til lovforslaget henvises der til, at det er begrænset, hvor meget gods der kan være på en solomotorcykel, og at det derfor vil være hensigtsmæssigt at tillade tilkobling af et påhængskøretøj til varetransport.

Jeg er som udgangspunkt positiv over for at tillade kørsel med påhængskøretøj efter motorcykel, såfremt det vel at mærke kan ske på en færdselsikkerhedsmæssigt fuldt forsvarlig måde. Færdselsstyrelsen har oplyst, at den finder, at monteringen af en påhængsvogn efter motorcykel teoretisk vil betyde en forringelse af færdselsikkerheden, og at forholdene forvær-